

med Bøder. Det er imidlertid Noget, som det ærede Medlem maa vide, ikke er saa ganske ualmindeligt. (Se nbøll: Bortfalbe). Det ærede Medlem kan jo nærmere udbille sin Tanke, hvis jeg har misforstaaet ham. Naar der i en By har paa et Beværtningssted eller paa Gaden fundet Spektakler eller Slagsmaal Sted, og den, der har faaet Brygl, saa gaar til Politimesteren og udtaler Ønske om at faae offentlig Sag anlagt, bliver den anlagt, men den kan ikke bortfalbe eller afgjøres i Mindelighed med Bøder, uden at den Forurettede har en Stemme med. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke fordybe mig nærmere deri, jeg har kun villet paavise, at de Bemærkninger, det ærede Medlem her har anført, ikke i og for sig kunne betragtes som afgjørende. Maaske en Ændring kunde være hensigtsmæssig, hvoraf det fremgik, at det beroede paa den privat Forurettede, om han vil have offentlig Sag reist eller ikke. — Jeg skal dernæst gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet om, at, naar en Mester dør, skal den kvindelige Lærling kunne træde tilbage fra Lærlingsforholdet. Jeg skal ikke komme ind paa de forskjellige Betragtninger, som her ere anførte pro eller contra om, at man dog ikke kan gaa ud fra den Forudsætning, at, fordi Læremesteren bliver Enkemand, den kvindelige Lærling skulde være udsat for særlig Fare; Formodningen maa dog vel være for, at Mesteren selv vil opfylde sin Skyldighed i saa Henseende. Men det, som for mig er det Afgjørende og hvorfor jeg vil stemme mod dette Ændringsforslag, er, at det, med Hensyn til, hvad der skal opnaas, er overflødig. Det, som det gjælder om, er, at give den unge Pige Ret til at træde tilbage, naar hun virkelig har Grund til ikke længere at tro sig sikker i Huset, fordi Husmoderen er død. Thi Meningen kan jo ikke være at give hende en almindelig Ret til at løbe af Lære, naar en saadan Grund ikke er tilstede, blot fordi det er hende fordelagtigere. Man maa altsaa have sigtet til disse Tilfælde; men da behøves der, for at sikre hende, ikke dette Forslag, thi de andre Tilfælde, hvori Lærlingen efter Lovforslaget er berettiget til at træde tilbage, hjemler ogsaa den kvindelige Lærling Ret til at forlade Mesteren, naar hun er udsat for Efterstræbelser. Endelig har jeg kun en Bemærkning med Hensyn til et lille Ændringsforslag, som ganske vist er mindre væsentligt, men, da der er fremkommet Indvendinger mod det fra det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds, trænger til en lille Bemærkning. Det er Ændringsforslaget med Hensyn til den foreslaaede Ret for Lærlinge til at træde tilbage fra Lærlingsforholdet, naar Veien, derved at Mesteren flytter, bliver væsentlig forlænget. Det er ganske vist af underordnet Betydning, hvilket Udtryk man benytter; men man skal dog helst bruge det korrekte Udtryk, og „væsentlig forlænget“ er ikke det korrekte. Det figter til den Beilægde,

som Lærlingen havde tidligere; derefter kan det siges, at, naar Lærlingen tidligere boede i sine Forældres Hus ved Eiden af Mesteren, vil han faae en væsentlig forlænget Veien, hvis Mesteren flytter blot nogle Gader bort. Men det Afgjørende maa være om Veien i Forhold til Lærlingsforholdet bliver usforholdsmæssig lang, og det er derfor, at der bør staa „usforholdsmæssig lang.“

Ploug: Jeg maa takke de ærede foregaaende Talere, fordi de velvillig have omtalt det lille Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til § 8; men den ærede Ordfører lagde dog for Meget ind deri, naar han betragter det som min Mening, at Mesteren i alle Tilfælde skulde være forpligtet til at betale Undervisningen for sine Lærlinge. Meningen er kun den, at, naar Mesteren modtager Lærlinge fra Forældre eller Værger, som kunne betale, kan han i Kontrakten sikkresig, at denne Betaling erlægges, og hvor saadanne ikke ere tilstede, kommer det jo an paa ham selv, om han vil betale for Lærlingen eller sidde Bestemmelsen i § 8 overhørig. Men spørgs den Bestemmelse, som jeg har tilladt mig at foreslaa, ikke til, er jeg bange for — og derfor har jeg et Par meget hæderlige og driftige Haandværkers Ord — at Bestemmelsen i § 8 vil blive aldeles virkningsløs, idet Mesteren saa nok vil tilholde Lærlingen, at han skal søge Undervisning i den tekniske Skole eller Handelskole paa Stedet, men naar Forældrene eller Værger ikke have Lyst til at betale, falder det Hele bort. Naar Mesteren idetmindste har det moraliske Ansvar for, at Betalingen bliver erlagt, vil ogsaa Bestemmelsen i § 8, som jeg erkjender for at være særdeles nyttig, komme til Udørelse i langt flere Tilfælde. Iøvrigt vil § 8 jo kun kunne komme til Anvendelse i de færreste af vore Kjøbstæder. Der er jo ikke tekniske Skoler, end sige Handelskoler paa mere end et Par Steder; men det er at haabe, at flere ville blive anlagte, og saa vil Bestemmelsen ogsaa faae større Virkning.

Jeg skal tillade mig at tilspøge et Par Ord om et Par af de andre af Lovens Bestemmelser. Spvad § 1 angaar, maa jeg aldeles bestemt slutte mig til Udvalgets Flertal. Jeg kan vel gaa ind paa den Tankegang, som det ærede Mindretal er gaaet ud fra, at en Lov ved sin egen Hensigtsmæssighed efterhaanden kan gjøre sig gjældende; men det er ganske vist, at det vil tage Tid, især naar Loven medfører nogen Besvær — og det gjør denne Lov unegtelig — og formodentlig saa lang Tid, at det er et stort Spørgsmaal, om den nogensinde vil komme til Anvendelse netop i den Henseende eller i de Henseender, hvor den er mest nødvendig, hvor der er en Mester, som er tilbøjelig til at træde Mere af sine Lærlinge, end han isølge Loven maa fordrø af dem, og hvor der er faderløse eller forældreløse Børn, hvis Lærv skulde besørges af